

ת"פ 22646/04/14 - מדינת ישראל נגד י ע

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 22646-04-14 מדינת ישראל נ' ע (עציר)

בפני	כב' השופטת שירלי רנר
מאשימה	מדינת ישראל באמצעות עו"ד דפנה אברמוביץ מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד	י ע (עציר) באמצעות עו"ד לורה בר-אלון מהסנגוריה הציבורית
נאשם	

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא כדין.

במרכז המחלוקת בין הצדדים האם המיוחס לנאשם בוצע בנסיבות המקימות לו הגנה עצמית ממשית או מדומה. בסיכומיה הודיעה ב"כ המאשימה כי אינה עומדת על העבירה של החזקת סכין שלא כדין.

רקע וכתב האישום

2. הנאשם היה בעת הרלוונטית בן זוגה של א. בן זוגה הקודם של א הוא המתלונן בתיק זה. בעקבות תלונתה של א כנגד המתלונן על אלימות כלפיה בעת שהיו בני זוג הוגש כנגדו כתב אישום והוא שהה תקופה ממושכת במעצר עד שהסתיים משפטו. ההתרחשות נשוא כתב האישום אירעה זמן קצר לאחר שחרורו של המתלונן ממעצר.

3. המתלונן וא קבעו להיפגש ביום 2.4.14 בשעה 21:00 לערך בסמוך לתחנת הרכבת ברח' יפו בירושלים על מנת שהמתלונן יחזיר לא כדורים של תחליף סם מסוג סבוטקס אותם נטל ממנה. אילנית הגיעה למקום ביחד עם הנאשם, וכן מכר נוסף של הנאשם בשם ש ש.

על פי כתב האישום הנאשם סימן למתלונן לחצות את הכביש ולהתקרב לעברו. המתלונן חצה את הכביש והגיע לקרבת הנאשם, ש וא והחליף מילים עם ש. הנאשם נעמד מאחורי א וש והוציא מכיסו חפץ חד שזהותו אינה ידועה במדויק למאשימה, ודקר את המתלונן בצידו הימני של גופו, באזור גבו.

המתלון נמלט רגלית מהמקום, וברחוב אגריפס עלה על מונית ונסע לקבלת טיפול רפואי בטר"ם.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלון קרע בכליה הימנית, בקוטב התחתון, באופן שפגע גם בעורק הכלייתי וכן נגרמה לו המטומה בגודל של כ-10 ס"מ.

תשובת הנאשם לכתב האישום

4. בתשובתו לכתב האישום לא כפר הנאשם בכך שדקר את המתלון. לטענתו הוא עשה זאת בנסיבות המקימות לו הגנה עצמית ממשית או מדומה. במסגרת התשובה נטען כי יום קודם לארוע הגיע המתלון לבית הנאשם ואיים על חייו בדרישה כי יפסיק את הקשר עם א. למחרת המתלון הוא שקרא לנאשם לגשת אליו, איים עליו והחזיק בידו חפץ חד תוך שהוא עושה תנועה מאיימת כלפי הנאשם. הנאשם הקדים את המתלון ודקר אותו באולר שהיה אצלו אותה עת.

טענות הצדדים

5. לטענת ב"כ המאשימה כדי לבסס טענה של הגנה עצמית צריך להוכיח עקביות, אמינות וקוהרנטיות בגרסאות הנאשם החל מעדותו במשטרה, המשך בתשובתו לכתב האישום וכלה בעדותו בבית המשפט. לטענתה מהראיות עולה כי היה סכסוך קודם על רקע רומנטי בין המתלון לבין הנאשם. עם זאת, גרסת הנאשם ככל הנוגע לאיומים שהופנו כלפיו יום לפני האירוע מצד המתלון אינה קוהרנטית ומכל מקום גם אם בית המשפט יקבל אותה כממצא אזי החלטתו של הנאשם להגיע מיוזמתו למפגש בין המתלון לא היא בעייתית ופוסלת את אחד התנאים להגנה עצמית: אי כניסה למצב בהתנהגות פסולה. עוד טוענת ב"כ המאשימה כי גרסת הנאשם ולפיה בעת האירוע המתלון הוא שקרא לנאשם להתקרב לעברו, אינו עולה מחומר הראיות ואינה סבירה בנסיבות כפי שהוכחו. ואולם אפילו יקבל בית המשפט גרסא זו של הנאשם הרי שמאחר והנאשם טוען כי בשלב מסוים הוא התרחק מרחק של 50 מטר, הרי היה צריך בשלב זה לעזוב את המקום. עוד טוענת ב"כ המאשימה כי אין שום ראיה ישירה, גם לא נסיבתית כי המתלון איים על הנאשם בחפץ חד בעת הארוע עצמו. אין גם כל זכר בראיות לתקיפה או לראשית תקיפה מצד המתלון כי אם להיפך ודווקא מהתנהלות הנאשם עולה כי לא פעל מתוך הגנה עצמית. לטענת ב"כ המאשימה לא התקיימו בנסיבות המקרה התנאים הנדרשים לשם הקמה של הגנה עצמית.

6. לטענת ב"כ הנאשם המחלוקת בין הצדדים אינה לגבי קיום ראיה זו או אחרת, אלא בעיקר לגבי הפרשנות שניתן לתת לאותן ראיות. לטענתה גרסתו של הנאשם מהודעתו הראשונה במשטרה היתה כי הוא מאיים על ידי המתלון. בעדותו של המתלון עצמו הן במשטרה והן בבית המשפט לא ניתן ליתן כל אמן והוא לא רצה לשתף פעולה עם המשטרה מאחר והוא ידע כי איים על הנאשם. המתלון היה אובססיבי לגבי כל גבר הנמצא בקשר עם א ואף הורשע בתקיפה ואיומים על גבר אחר שהיה בקשר עימה. יש לטענתה לקבל את גרסת הנאשם ולפיה יום קודם להתרחשות נשוא כתב האישום הוא איומים על ידי המתלון. לטענת ב"כ הנאשם יש לדחות את טענת ב"כ המאשימה כי דווקא בשל האמור היה על הנאשם להימנע מלהגיע למקום בו אירע המקרה שכן היה אותה בן זוגה של א, חש מחוייב כלפיה ולאור מקום המפגש - שטח ציבורי, לא היה עליו לחשוש מהפעלת נשק כלשהוא אלא מתקיפה פיזית בלבד. עת הגיע הנאשם למקום אמנם היה ממה לחשוש אך עוצמת האיום לא הייתה ברורה ומכל מקום לא היתה בדרגה שהיה מצופה מהנאשם כי יעזוב את המקום ואפילו לא יגיע אליו. מאחר והנאשם העיד כי ראה חפץ חד ביד המתלון אותו הוציא

מהשרוול ואף תנועת יד, כאשר אין מחלוקת כי המתלונן נהג קודם לכן באגרסיביות, לפחות מילולית, כלפי א, יש לראות את תגובת הנאשם כמקימה לו עילה בהגנה עצמית. עדותו של הנאשם ולפיה ראה חפץ חד בידי המתלונן נתמכת בעדותו של נהג המונית שהסיע לאחר מכן את המתלונן לטר"ם ואף העובדה שהנאשם השתמש ביד שמאל לשם ביצוע הדקירה על אף שהוא ימני מחזקת את גירסתו כי פעל מתוך הגנה עצמית. בסמוך לאחר ביצוע הדקירה לא ניתן היה לדעת כי מדובר בפגיעה חמורה ואת התנהלות הנאשם שלאחר הדקירה ניתן להסביר בכך שרק רצה למנוע מהמתלונן לחזור למקום. ככל שלא תתקבל הטענה של הגנה עצמית עומדת לנאשם, כך לטענת באת כוחו, לכל הפחות הטענה של הגנה עצמית מדומה שכן פעל מתוך אמונה מוטעית לגבי הסיכון שנשקף מהמתלונן. לטענת ב"כ הנאשם לא ניתן לגזור מהתנהגות הנאשם לאחר האירוע, זריקת הסכין ועזיבת ירושלים למספר ימים, תכנון מוקדם אלא רק תגובה מתוך פחד של אדם שנבהל מההתפתחות הבלתי צפויה של האירוע.

הראיות

7. אירוע הדקירה תועד במצלמות אבטחה אשר נאספו מזירת האירוע על ידי המשטרה. **השוטר איציק בן לולו** שהיה אחראי על איסוף המצלמות וזיהה בהן את הארוע נשוא כתב האישום פירט זאת בעדותו. במצלמות האבטחה שנאספו מחנות בשם משבצת הזהב ניתן לראות, כך על פי עדותו, את הנאשם נכנס לזירת האירוע כאשר את יד ימין שלו מכסה כסוי שחור כך שלא ניתן לראות את כף היד (עמ' 17, שורות 8-10). א מגיעה למקום וגם המתלונן, הנאשם מנופף עם היד בצורה של "בוא" למישהוא המגיע מכוון רחוב יפו, מדובר בש ש. הוא חוצה את רחוב יפו, על פי עדותו של א ב ל הוא מסיח את דעתו של המתלונן אשר פונה אליו פנים אל פנים, ניתן לראות נפנופי ידיים ביניהם ואז מגיע הנאשם מאחורי המתלונן ומניף את יד ימין לעבר גוף המתלונן. לאחר מכן ניתן לראות את המתלונן נסוג לכוון רחוב יפו, ואז הוא נצפה הולך בהליכה מהירה ספק ריצה לכוון רחוב אליהו מני (ר' עמ' 17, שורות 20-28). בהמשך, ממצלמות שנלקחו מגב' בשם נ המתגוררת באזור ניתן לראות את המתלונן מחזיק את המותן ורץ ואז הוא עולה על מונית (עמ' 20, שורות 4-9). לעדותו של א ב ל קודם לאירוע ניתן היה לראות כי הנאשם וש ש הגיעו ביחד לאזור והתפצלו כשתי דקות לפני הארוע (ר' עמ' 18, שורות 12-14).

8. **נהג המונית** שהסיע את המתלונן לטר"ם העיד כי בעת שהסיע את המתלונן האחרון קיבל שיחה במהלכה "**אני שמעתי אותו אומר בטלפון דקרתם אותי. עשיתם לי כפה אדומה**" (ר' עמ' 33, שורות 27-28). עוד אישר כי פחד במהלך הנסיעה וכי כשירד המתלונן מהמונית הוא ראה שיש לו מספרים ביד ובנסיבות הוא גם לא אמר לו דבר על כך שלא שילם (עמ' 34, שורות 10-11; שורה 29 - עמ' 35, שורה 3; עמ' 35, שורות 13-17; עמ' 36, שורות 1-5).

9. **פקד עידו קציר** העיד כי לאחר שהתקבל דווח מטר"ם על פצוע שהגיע למקום באמצעות מונית, הוא הגיע למקום ושם נמסר לו כי הפצוע פונה לשערי צדק. הוא הגיע לשערי צדק ושם פגש במתלונן אשר היה במעין ערפול הכרה ומסר לו כי אינו יכול לזהות את מי שדקר אותו. פקד קציר העיד כי עלה חשד למעורבות של הנאשם וא בארוע מאחר ומספר ימים קודם לכן הוא פגש בנאשם בתחנת המשטרה והאחרון סיפר לו כי בעקבות שחרורו של המתלונן מבית הסוהר לאחר תקופת מעצר ממושכת החלו חיכוכים ביניהם בין היתר לרקע הקשר של הנאשם עם א והיה ברור כי קיים סכסוך משמעותי ביניהם (ר' עמ' 24, שורות 19-8; עמ' 27, שורות 9-11). עם זאת, כך על פי עדותו, לא התרשם כי מדובר באיומים, אלימות בפועל או איומים באלימות (ר' עמ' 27, שורות 16-20). עוד העיד כי לאחר ביצוע חיפוש שערך מספר ימים נעצר הנאשם (שם, שורות 21-23).

10. **המתלונן א צ** בהודעתו הראשונה במשטרה מסר כי כלל אינו יודע מה קרה בארוע הדקירה (ת/20) ואילו בהודעתו השניה העיד תחילה כי א היא זו שדקרה אותו, ולאחר שצפה בסרטון המתעד את הארוע אישר כי בניגוד לסברתו המוקדמת הנאשם הוא שדקר אותו (ת/19).

בחקירתו בבית המשפט עמד המתלונן על כך שמי שדקרה אותו היא א ולא הנאשם (עמ' 49, שורות 2-7). לעדותו ביום האירוע התקשר אליו ש ש ואמר לו כי הוא צריך להביא לא את כדורי הסבטקס שלה והוא אמר שאין בעיה, שהוא בתחנה בשוק "**ואם הם רוצים שיבואו ויקחו את זה**" (עמ' 49, שורות 10-11; שורות 29-30). לעדותו ש ש, א והנאשם הגיעו, א היתה לבושה בבגדי גבר, היה דין ודברים בינו לבין ש ש והנאשם לגבי הכדורים, הוא זרק את הכדורים על הרצפה וא לקחה אותם ולאחר מכן דקרה אותו מאחור (ר' שם, שורות 15-18). המתלונן גם העיד כי עוד קודם לאירוע הגיש תלונה כנגד א שהיא מאיימת לדקור אותו אבל "**אמרו לי שאני רוצה להחזיר לה על זה שהייתי עצור, אבל הנה ההוכחה**" (עמ' 51 שורות 4-6; עמ' 62, שורות 8-10). המתלונן גם העיד כי בעוד שא היתה לבושה בגדי גבר, הנאשם היה לבוש בביגוד נשי (עמ' 51, שורות 17-23). כשעומת עם גירסתו במשטרה לאחר שהציגו בפניו את הסרט ממצלמות האבטחה בה אישר כי רואים בסרט כי הנאשם דקר אותו ולא א כפי שסבר מלכתחילה, וכי דבריו לגבי הזיהוי והלבוש אינם תואמים את עדותו בבית המשפט, העיד כי עדותו בעניין זה במשטרה היתה בתדרוך ובכפייה (ר' עמ' 55, שורות 5-32).

בניגוד להודעתו במשטרה בה מסר כי לא ראה את הנאשם 20 שנה, בבית המשפט העיד תחילה כי כשבועיים לפני המקרה היה אצל הנאשם בבית, והנאשם לא רצה כי הוא יהיה בקשר עם א אך אותו, כך לעדותו, עניין רק להקליט את א לצורך הגשת תביעה כנגד המדינה בשל המעצר הממושך בו שהה (ר' עמ' 53, שורות 11-27). מהמשך עדותו עולה כי ככל הנראה פגש את הנאשם גם פעם אחרי זה (ר' עמ' 66, שורה 28 - עמ' 67, שורה 3. ר' גם עמ' 69, שורות 14-23) ולבסוף הוא למעשה מאשר שיום קודם לאירוע פגש את יוסי ויעץ לו לטובתו להפסיק את הקשר עם א (ר' עמ' 75, שורות 24-28).

המתלונן העיד כי אין כל סכסוך בינו לבין הנאשם וכי ביום האירוע לא החזיק בכל חפץ חד בזירת האירוע (ר' עמ' 53, שורה 28 - עמ' 54, שורה 5). עם זאת, כשנשאל לגבי עדותו של נהג המוניית ולפיה החזיק מספרים העיד "**נו, מה הבעיה עם מספרים?**" ובהמשך "**לא יודע, לא זוכר, מה הבעיה. אסור ללכת עם מספרים?**" (ר' עמ' 56, שורות 14-16). עוד בהמשך, בחקירתו הנגדית, העיד כי היה לו שפיץ-פלייר בשל עבודות צורפות אותן הוא עושה (ר' עמ' 73, שורות 15-31).

11. **אילנית** העידה כי הקשר מצד המתלונן כלפיה היה חולני ואובססיבי, כי ניסה למנוע כל קשר בינה לבין גבר אחר וכי ביקש לנקום בה עקב המעצר הממושך בו שהה (ר' עמ' 80, שורות 11-14; עמ' 81, שורות 1-2). עוד העידה כי המתלונן סיפר לה שיום קודם לאירוע היה אצל י בבית "**וא אמר לי שאמר לי ביפה שיחתוך מא שהוא אוהב אותי ורוצה לבנות איתי קשר חדש**" (ר' עמ' 88, שורה 31 - עמ' 89, שורה 2).

לגבי יום האירוע העידה כי קנתה באותו יום כדורי סבטקס בבית המרקחת, כי מאוחר יותר הגיע המתלונן לביתה עת לא שהתה בו וגנב את הכדורים ולאחר מכן צלצל אליה ואמר לה כי אם היא רוצה לקבל את הכדורים בחזרה עליה להגיע

לכוון השוק וכי הוא יכוון אותה (ר' עמ' 81, שורות 25-33). היא הגיעה לשם ופגשה את המתלון והיה שם גם ש. ש. אז המתלון התחיל לקלל אותה, ודיבר עם ש. ש. בטון של איומים, זרק את הכדורים בצורה משפילה והיא הבינה מאוחר יותר כי כשהתכופפה להרים אותם הנאשם דקר את המתלון. לעדותה לא ראתה את הדקירה, לא ראתה את הנאשם במקום ולמעשה מהתנהלותו של המתלון גם לאחר הדקירה לא ניתן היה כלל לראות כי נדקר (ר' עמ' 82, שורות 19-4). לאחר הדקירה צלצל אליה המתלון בפלאפון ואמר לה כי נדקר וכי הוא נמצא בטיפול נמרץ (ר' עמ' 83, שורה 26 - עמ' 84, שורה 2). א העידה כי על העובדה שהמתלון החזיק כלי כלשהוא בעת האירוע שמעה רק בעת חקירתה (ר' עמ' 87, שורות 5-6).

12. **הנאשם** העיד כי היה בעת הרלוונטית בן זוגה של א וכי לאחר שחרורו של המתלון מהכלא הרגיש כי משהוא מתרחש מאחורי גבו "כמו בגידה" (ר' עמ' 94, שורות 18-21). עוד העיד כי יום לפני האירוע הגיע המתלון לביתו בצורה מאוד מאוד מאיימת, לאחר שצלצל ואמר באופן מאיים כי יגיע אל הבית. לעדותו הוא עצמו נורא פחד ממנו והמתלון אמר לו **"אתה תעזוב אותה, היא בחורה שאני איתך בקשר"** וכיוון שפחד וידע שהוא הולך להסתבך אמר לו **"בסדר, אין לי ברירה אני משחרר אותה לא אמשיך לצאת איתה"** (ר' שם, שורות 23-31). עדות זו תואמת את הודעתו במשטרה (ת/4) בה הוא מתאר את הסכסוך שהיה לו עם המתלון לרקע הקשרים עם א ואת ההצקות שהציק לו המתלון כשאמר כי לא יתן לו (לנאשם) ולאילנית להיות ביחד. גם שם הוא מתאר כיצד יום קודם לאירוע הגיע המתלון לביתו ואמר לו להתרחק מאילנית ושיזהר לא להתקרב אליה כי היא "שלו".

על פי עדותו ביום האירוע אילנית והמתלון דיברו בטלפון עת א שהתה בביתו, והמתלון אמר לה כי מאחר והיא אצל י היא יכולה לשכוח מהכדורים שלה. אז התפתח ויכוח ביניהם, פה הנאשם לעדותו נטל את הטלפון ובאופן יפה אמר למתלון **"שזה לא מתאים כולה הטיפול שלה וזהו"** (ר' עמ' 95, שורות 7-8). אז המתלון קבע עם א באזור מחנה יהודה ודרך אגב קבע גם איתו, עם הנאשם **"ואני הלכתי לא כדי לריב איתו, יותר להגן עליה ממנו"** (שם, שורה 9). **"הבנתי שהסיפור הולך להסתבך, אבל לא עד כדי כך, אני הלכתי להגן עליה מפני סטירה"** (עמ' 97, שורות 16-17). כשנשאל בחקירתו במשטרה **"האם נראה לך הגיוני שאדם שמאיים עליך יתקשר אליך ויאיים עליך ואתה תבוא?"** השיב **"זה האגו הגברי שלי אמר לי להגיע"**.

לאחר שהגיעו למקום תחילה לא ראו את המתלון והתפצלו, והוא פגש לבד במתלון שאמר לו **"לאן אתה חושב שאתה רוצה להמשיך את זה אני ואתה תיכף נגמור את הסיפור שלנו"** והוציא מתוך השרוול **"שפיץ כזה לתוך היד להפחיד אותי כאילו תראה לאן זה מגיע"** (שם, שורות 11-12) **"וידעתי שאני בסכנה מאוד גדולה וגם א בסכנה"** (שם, שורות 15-16). אז הוא התרחק וא התקרבה כדי לקחת את הכדורים, המתלון זרק את הכדורים וגם זרק מילה מאיימת מתוך קטע של להרים ידיים והוא קלט שהיא הולכת לחטוף סטירה ממנו **"אז אמרתי לו מה קרה לך בחורה לאן הגענו. אז הוא עוד פעם עם השפיץ ביד אמר לי אני תיכף אגמור את הסיפור ואז עשה לי תנועה מאיימת ונבהלתי ומה שיצא מזה זה שהוא נדקר, סך הכל הגנתי על עצמי. זהו. זה מה שיש לי לאמר"** (שם, שורות 17-20). הנאשם העיד כי דקר פעם אחת ביד שמאל על אף שאינו שמאלי כי לא היה לו זמן לחשוב על זה ואחרת היה חוטף דקירה (שם, שורות 21-29).

הנאשם גם העיד כי עשה את הצעד ש. ש. וא דיברו עם המתלון והאחרון **"הוציא את השפיץ שלו...ואמר 'אני**

מפרק אותו (ר' עמ' 102, שורות 1-3). כשנשאל מדוע לא רואים בדיסק את א ו ש ש נבהלים השיב **"הוא לא בא לדקור אותם"** (שם, שורה 5). כשנשאל לכוון של מי הופנתה הסכין השיב **"לכוון שלי, הוא איים איתו והחזיר אותה"** (שם, שורה 30). כשנשאל למה לא צעק וברח, למה לא להתקשר למשטרה השיב **"באותו רגע הייתי לחוץ בראש, מבולבל. וזהו נגמר הספור מה יש עוד לחפור?"** (שם, שורה 33).

כשנשאל מדוע אם פעל להגנה עצמית, רואים אותו בדיסק לאחר הדקירה הולך לכוון המתלונן אשר מתרחק מהמקום הוא השיב **"כדי לדעת לאן הוא הולך שלא ירדוף אחרי, שאדע לאן ללכת"** (ר' עמ' 104, שורה 3).

הנאשם העיד כי דקר את המתלונן במוות באולר שהוא תמיד מסתובב איתו, **"היו לי אופניים חשמליות ותמיד יש תקלות של ברגים פה ושם זה כמו לדרמן, זה לא אולר שאמור לשמש למלחמות אלא לעבודה"** (ר' עמ' 98, שורות 20-21). כשנשאל בעדותו במשטרה מדוע היתה לו סכין בכיס, השיב כי בדרך כלל מחזיק אותו בפאץ' שהיה בידו הימנית ואילו באותו יום החזיק אותה בכיס כי **"אני הייתי מאויים ידעתי שאני הולך לקבל ממנו משהו ולחטוף"** בשל האיום יום קודם. עוד העיד (בבית המשפט) כי השליך לאחר הארוע את האולר לפח באזור השוק כי **"לא רציתי להמשיך ולהסתובב איתו ברחוב"** (ר' עמ' 99, שורה 1). לעדותו לאחר האירוע הלך הביתה ומאוחר יותר נסע לאחיו, לחברים **"בלי שום קשר למקרה בכלל. לא היה לי אינטרס בבריחה בכלל"** (ר' עמ' 99, שורה 31).

דין והכרעה

13. מהראיות עולה כי בין המתלונן לנאשם היה קיים סכסוך על רקע רומנטי. המתלונן היה בן זוגה של א במשך מספר חודשים עד שנעצר בעקבות תלונות שהגישה כנגדו. בעת ששהה במעצר נוצר קשר רומנטי בין א לבין הנאשם. כחודש לפני האירועים נשוא כתב האישום ניתנה הכרעת הדין בעניינו של המתלונן על ידי כב' השופט שמיע על פיה זוכה המתלונן ממרבית האישומים כנגדו (ר' עמ' 49, שורות 10-11; עמ' 62, שורות 3-8; עמ' 66, שורות 10-14). המתלונן שוחרר בעקבות זאת מהמעצר ויצר קשר מחודש עם א. הנאשם העיד כי הרגיש שמהוא **"אינו כשורה"** ביחסים בינו ובין א בשבועיים שקדמו לאירועים נשוא כתב האישום (עמ' 94, שורות 20-21), אילנית העידה כי המתלונן **"נדבק אליה"** אליה ולא עזב אותה באותה תקופה, כי מצד אחד רצה לנקום בה על המעצר הממושך, 11.5 חודשים, בו שהה בעקבות תלונותיה כנגדו, ובד בבד היה אובססיבי כלפיה ורצה כי תחזור להיות איתו (ר' עמ' 80, שורות 11-14; עמ' 88, שורות 18-21). המתלונן עצמו העיד כי אכן ניסה במהלך התקופה שלאחר שחרורו לשהות הרבה במחיצת אילנית, לגירסתו לא מטעמים רומנטיים אלא על מנת להשיג ראיות כי הפלילה אותו וזאת לצורך הגשת תביעה כנגד המדינה על המעצר הממושך בו שהה (ר' עמ' 53, שורות 19-27).

ייאמר כבר עתה. בעדותו של המתלונן, כפי שהסכימו למעשה הן ב"כ המאשימה והן ב"כ הנאשם, לא ניתן היה ליתן כל אמון. המתלונן העיד, וחזר והעיד כי מי שדקרה אותו היא א. הוא עמד על גירסתו גם כאשר ממצלמות האבטחה שתיעדו את הארוע עולה בבירור כי הנאשם הוא שדקר ולא א, והוא נכון היה לשם כך לספר סיפור פנטסטי ולפיו הגבר הנחזה במצלמות האבטחה כמי שדוקר הוא למעשה א שהתחפשה לגבר, ואילו האשה הנצפית במצלמות כמי שאינה דוקרת היא הנאשם מחופש לבגדי אישה. הוא עמד על גירסתו על אף עדות הנאשם עצמו כי הוא זה שדקר ועל אף שבעדותו של המתלונן עצמו במשטרה כשהוצג בפניו הסרטון הוא אישר כי עולה ממנו כי הנאשם הוא שדקר אותו. לשם כך נכון היה לספר סיפורים נוספים לגבי נסיבות גביית ההודעה.

סבורה אני איפוא כי לנוכח עדותה של אילנית הנתמכת בעדות הנאשם, בתקופה שלאחר מעצרו ביקש המתלון לחזור ולהיות בן זוגה של א.

14. האם איום המתלון על הנאשם לרקע זאת יום לפני הארוע?

לעדו של הנאשם יום לפני הארוע הגיע המתלון לביתו בצורה מאוד מאיימת לאחר שצלצל ואמר באופן מאיים כי יגיע אל הבית ולאחר שהגיע אמר לו **"אתה תעזוב אותה, היא בחורה שאני איתך בקשר"**. עדותו זו נתמכת בעדותה של א אשר אישרה בדיון את דבריה במשטרה ולפיהם המתלון אמרה לה שיום קודם היה אצל הנאשם בבית, אם כי לעדותה **"איתן אמר לי שאמר לי ביפה שיחתוך מא שהוא אוהב אותי ורוצה לבנות איתי קשר חדש"**. תמיכה למפגש כאמור מצויה גם בדברי המתלון עצמו. אמנם בהודעתו במשטרה מסר כי ראה לאחרונה את הנאשם 20 שנה קודם לכן, ובמהלך עדותו בבית המשפט מסר תחילה כי ראה אותו כשבועיים קודם לארוע אך למעשה בהמשך עדותו אישר כי פגש את הנאשם יום קודם לארוע ויעץ לו לטובתו להפסיק את הקשר עם א.

עצם קיומו של המפגש יום קודם לאירוע הוכח מעל לכל ספק סביר. סבורה אני כי גם הוכח במידה מספקת כי המפגש נשא אופי מאיים. המתלון הגיע לבית הנאשם ויעץ לו אף לגירסתו שלו להפסיק את הקשר עם אילנית. מאחר והוא עצמו ביקש לחזור ולהיות בן זוגה של א., מאחר וכבר הורשע כעולה מעדותו בתקיפת בן זוג קודם של א. לרקע הקשר ביניהם (ר' עמ' 72, שורה 24 - עמ' 73, שורה 2), אין זה מתקבל על הדעת כי המפגש נשא אופי ידידותי ובעל מסר של "עצה טובה".

15. ביום האירוע עצמו על פי עדותו של הנאשם שהתה א. בביתו עת צלצל אליה המתלון ומסר לה כי לקח לה את כדורי הסבטקס, "הטיפול" בלשונו, להם נזקקה כתחליף סם ואמר לה כי אם היא רוצה אותם חזרה עליה לבוא לאזור השוק שם הוא נמצא. עדותו של הנאשם נתמכת בעדותה של א אשר אף היא מעידה כי בעת ששהתה אצל הנאשם הגיע המתלון לדירה בה היא מתגוררת ..., לקח לה את כדורי הסבטקס ואמר לה כי אם היא רוצה אותם חזרה עליה להגיע לכוון השוק (עמ' 81, שורות 25-32). גם על פי עדותו של המתלון עצמו המפגש בשוק היה לשם החזרת כדורי הסבטקס לא.

ההקשר של המפגש היה טעון - החזרת כדורי הסבטקס לא., כדורים אשר נלקחו ממנה קודם לכן ללא רשותה על ידי המתלון. אין גם מחלוקת כי בעת הארוע עצמו זרק המתלון את כדורי הסבטקס על הרצפה כך שא נאלצה לאוספם מהרצפה. כך עולה מעדויותיהם של כל השלושה: המתלון, א והנאשם.

16. האם איום המתלון במהלך האירוע על א. או על הנאשם באמצעות חפץ חד כלשהוא?

על פי עדותו של הנאשם הוא פגש את המתלון פעמיים במהלך האירוע. פעם אחת, עוד בטרם נפגש המתלון עם אילנית ואז אמר לו המתלון **"לאן אתה חושב להמשיך את זה אני ואתה תיכף נגמור את הסיפור שלנו"** והוציא מתוך השרוול **"שפיץ כזה לתוך היד להפחיד אותי כאילו תראה לאן זה מגיע"** (עמ' 97, שורות 11-12). בהמשך,

לאחר המפגש עם אילנית וזריקת הכדורים עת קלט כי אילנית עומדת לחטוף סטירה מהמתלון והוא אמר לו "מה קרה לך בחורה לאן הגענו" המתלון שוב פעם עם השפיץ ביד ואמר "אני תיכף אמור את הסיפור ואז עשה לי תנועה מאיימת" (שם, שורות 17-20).

א אינה מתארת בעדותה כי ראתה חפץ כלשהוא ביד המתלון. עם זאת, נהג המונית אשר הסיע את המתלון לטר"ם לאחר הדקירה מתאר בעדותו כי ראה בידי המתלון עת עמד לרדת מהמונית מספרים. המתלון עצמו כשנשאל על כך אמר שהחזיק בידו שפיץ פלייר.

הנאשם מסר כבר בהודעתו במשטרה כי ראה שפיץ בידי המתלון שאינו יודע מה טיבו. הוא מסר זאת עוד בטרם ידע על עדותו של נהג המונית. מאחר ועדותו בעניין זה נתמכת בעדותו של נהג המונית ולמעשה גם בעדותו של המתלון, סבורה אני כי אכן היה איום מצד המתלון כלפי הנאשם באמצעות חפץ חד.

17. על אף האמור לא מתקיימים בנסיבות העניין התנאים הקבועים בחוק לקיומה של הגנה עצמית, אמיתית או מדומה.

סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כי:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

סעיף 34טז לחוק קובע כי:

"הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

ההלכה היא כי שישה הם התנאים שבהתקיימם עומדת לנאשם ההגנה העצמית.

"הראשון הוא תנאי התקיפה שלא כדין. השני הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו".
על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברותה מתממשות הערטי לאיתגרידא... התנאי השלישי הוא תנאי המידיות. לפילשון החוק, נדרש כי מעשה ההתגוננות היה "דרוש באופן מיידי" על מנת להדוף את התקיפה. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה, על ההגנה להתבצע עקרונית מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועלילה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה ההתגוננות על מנת להדוף את התקיפה... התנאי הרביעי הוא אדם לא נכנסל מצב בהתנהגות הפסולה, וכלשון החוק "...הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".
התנאי החמישי הוא תנאי הנחיצות. נדרש לא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרכי אחרת פוגענית פחות בתוקף.... תנאי הנחיצות כולל בתוכו את הנחיצות איכותית (בפניה עושה לא עמדו לטרנטיות אחרות)

(והנאת הנחיצות הכמותית) (העושה לא יכולה להיחשב לנכס טבא כחמועטיות)

(....) את הנחיצות הניתן לראות כמגולמב בקביעת סעיף 34 לחוק העונשין לפיה על המעשה להיות "דרוש באופן מיידי" לצורך הדיפת התקיפה.... אובסעיף 34 טז לחוק העונשין הקובע כי ההגנה העצמית נשללת במקום בו המעשה "לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".... התנאי השישי הוא אתנאי הפרופורציה. נדרשיחסר אויבין הנזק הצפוי מפעולת ההמגן לנזק הצפוי מן התקיפה...." (ר' ע"פ 4191/05 ארנולד אלטגאוז נ. מדינת ישראל, פסקה 13. ר' גם ע"פ 20/04 אבי קליינר מ. מדינת ישראל; ע"פ 6415/11 אנדרי פולוחין נ. מדינת ישראל; ע"פ 4705/11 מיכאל (מיקי) פרץ נ. מדינת ישראל).

בעניינו, בלא להידרש לבחינת התקיימותו של כל תנאי ותנאי די בכך שאצביע כי לא התקיימו לא תנאי הנחיצות ולא תנאי המיידיות, על מנת שתידחה טענתו של הנאשם לקיומה של הגנה עצמית.

18. הן מהודעתו של הנאשם במשטרה והן מעדותו בבית המשפט עולה כי האיום הופנה כלפיו ולא כלפי א. החשש לגבי א היה לכל היותר כי "תחטוף סטירה". גם א עצמה אינה מעידה על איומים מצד המתלונן כלפיה בעת האירוע, אלא על תחושת השפלה שחשה בשל כך שהמתלונן זרק את הכדורים והיא נאלצה לאוספם מהריצפה.

כאמור, מעדותו של הנאשם עצמו עולה כי האיום היה כלפיו, במלל ואף בהתנהגות - השפיץ הופנה כלפיו, וזאת על רקע דרישת המתלונן כי יפסיק את קשריו עם אילנית. על פי הודעתו במשטרה הניח הנאשם את האולר אותו תמיד החזיק בפאוץ' בכיסו, שכן ידע כי הוא הולך "לקבל ממנו משהוא ולחטוף". הוא הלך למקום על אף האיום כי "האגו הגברי שלי אמר לי להגיע" (ר' ת/4, עמ' 4).

האירוע מתרחש במקום ציבורי פתוח. ניתן במקום כזה לסגת וללכת למקום אחר. הנאשם דוקר את המתלונן בגבו, וכנצפה מהדיסק לאחר שהוא מתרחק מעט מהמקום וחוזר אליו. אמנם דקירה אחת, אמנם ביד שמאל, אך אין לאמר כי פעולה זו נועדה באופן מיידי להדוף תקיפה מצד המתלונן. גם אם האחרון קודם לכן ואף בסמוך אים עליו עם "השפיץ" הדקירה התבצעה עת שוחח המתלונן עם א ועם ש ש, וכל שהיה על המתלונן לעשות אותה עת כדי למנוע את הפגיעה בו הוא להתרחק מהמקום. כאמור מדובר בשטח ציבורי ממנו ניתן בכל עת לסגת וללכת. מהדיסק של תיעוד האירוע עולה כי בסמוך לאחר הדקירה עת התרחק המתלונן מהמקום הנאשם ממשיך ללכת אחריו והסברו כי עשה כן "כדי לדעת לאן הוא הולך שלא ירדוף אחרי, שאדע לאן ללכת" אינו מתיישב עם הגנה עצמית כהגדרתה בחוק.

מוכנה אני לקבל את גרסת הנאשם כי חש מאויים כתוצאה מדרישתו של המתלונן כי ינתק את יחסיו עם א. עוד מוכנה אני לקבל את גרסתו כי היה בסערת רגשות וכי חש מבוהל עת ראה את "השפיץ" בידי המתלונן. ואולם בנסיבות שהיו היתה לנאשם אלטרנטיבה ברורה אחרת, לסגת מהמקום. לא להתרחק ולחזור ולתקוף מאחור כפי שנצפה בביור בסרטון. תנאי הנחיצות של התקיפה אינו מתקיים בנסיבות המקרה, שכן היתה לנאשם אלטרנטיבה ודרך אחרת. האיום מאת המתלונן היה כללי, לא מיידי ובהתאם גם לא ניתן לראות בהתנהלות הנאשם כמגיבה לאיום מיידי.

19. אשר לטענה כי עומדת לנאשם העילה של הגנה עצמית מדומה שכן טעה ככל הנוגע למצב העניינים בעת הארוע.

סעיף 34 יח (א) לחוק קובע כי

"העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו".

בנסיבות כפי שהוכחו, הוראת סעיף זה אינה רלוונטית להגנתו של הנאשם. הנאשם לא דימה מצב דברים שאינו קיים וטעה בעניין זה שכן מקובלת עלי גרסתו בדבר האיום שחש לרבות "השפיץ" שהופנה כלפיו. סעיף זה אינו רלוונטי להגנת

הנאשם מאחר וגירסתו כפי שהיא, על תחושת האיום שחש לאור התנהלות המתלונן, ועל תגובתו אליה, אינם מקימים לו הגנה עצמית כהגדרתה בחוק.

20. אין מחלוקת על הפציעה שנגרמה למתלונן כתוצאה מאירוע הדקירה. מדובר בפגיעה בכליה שגרמה על פי התעוד הרפואי שהומצא לחור בכליה. מדובר בפציעה שבעטייה היה המתלונן בסכנת חיים (ר' ת/17, ת/18). על פי עדות המתלונן הוא עבר ניתוח בעקבות האירוע (ר' עמ' 46, שורות 28-29, עמ' 47, שורות 5-6). המתלונן דקר את המתלונן באמצעות אולר אשר כבר נקבע לגביו כי עשוי לשמש כלי נשק (ר' ע"פ 371/08 מדינת ישראל נ. דסטה ביטאו, פסקה 14; ע"פ 1184/00 ג'מאל מחמיד נ. מדינת ישראל, פסקה 4).

"עבירת החבלה החמורה בסעיף 333 לחוק העונשין היא עבירה תוצאתית, אשר לשם התקיימותה נדרש כי תיגרם חבלה חמורה בפועל. מבחינת היסוד הנפשי נדרשת מחשבה פלילית, דהיינו מודעות לכל רכיבי היסוד העובדתי - לטיב הפיזי של ההתנהגות, להתקיימותן של הנסיבות ולאפשרות גרימתה של התוצאה בעבירת חבלה חמורה קיומה של "כוונה מיוחדת" אינו נדרש. ביחס לתוצאה די בהלך נפש של פזיזות, שמשמעה אדישות לאפשרות התרחשותה של חבלה חמורה או קלות דעת בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימתה, מתוך תקווה להצליח למנעה" (ר' ע"פ 4267/09 סעיד עזאזמי נ. מדינת ישראל, פסקה 12. ר' גם ע"פ 2619/14 פלוני נ. מדינת ישראל, פסקה 35).

מהעובדות שהוכחו עולה כי הנאשם דקר את המתלונן באמצעות אולר שהינו כלי נשק וגרם לו חבלה חמורה תוך שהוא מודע למעשה ולאפשרות גרימת התוצאה.

לנוכח האמור, מתקיימים תנאי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ואני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי הוראות הסעיפים האמורים.

מיום 23.8.1995

מיום 23.8.1995

ניתן היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, במעמד הנאשם ובאת כוחו וב"כ המאשימה.

שירלי רנר, שופטת